

26ns Premis literaris
Joan Triadú

JT

JT

SALUTACIÓ

El Consell Comarcal del Ripollès demostra, un any més, el ferm compromís amb el llegat cultural i social del senyor Joan Triadú i Font. La forma amb què intentem visibilitzar-ho de la millor manera és amb la convocatòria anual dels premis literaris comarcals que porten el seu nom. És per això, doncs, que primer de tot volem agrair a la família que ens permeti retre-li aquest homenatge.

L'any passat vam superar el llindar de la XXV edició del certamen. Després d'assolir aquest quart de segle, ara n'hem volgut realçar encara més la transcendència amb un canvi de format. Enguany hem apostat per fer una gala literària comarcal amb un aire més solemne i amb intervencions artístiques.

En aquesta XXVI edició dels Premis literaris infantils i juvenils Joan Triadú s'hi ha presentat 126 treballs, tres més que l'any passat. D'ells el jurat n'ha decidit distingir 28, que els trobareu recollits en aquest llibret que, al seu torn, esdevé una altra de les novetats d'enguany. Feia molts anys que les obres guanyadores d'aquest certamen no es publicaven i hem cregut que era de justícia tornar-ho a fer.

Des del Consell Comarcal treballem perquè aquests guardons es converteixin en tot un esdeveniment a la comarca en què tothom s'hi senti implicat. Comptem amb vosaltres!

Joan Manso i Bosoms

President del Consell Comarcal del Ripollès

**EL JURAT DELS
26ns PREMIS LITERARIS
INFANTILS I JUVENILS JOAN TRIADÚ**

Mariona Isern
M. Carme Llagostera
Jeroni Marín
Maria Perramon

GUANYADORS DELS 26ns PREMIS LITERARIS INFANTILS I JUVENILS JOAN TRIADÚ

CATEGORIA A - PROSA (3r i 4t de Primària)

1r premi: Irene Rosas García - *Les paraules s'escapen*. p. 11

2n premi: Narcís Estrach - *L'estofat de res*. p. 12

3r premi: Ares Vilanova Buxeda - *La Naia i l'ocellet de paper*. p. 13

CATEGORIA A - POESIA (3r i 4t de Primària)

1r premi: Ignasi Martín Parcet. - *El mar*. p. 14

2n premi: Júlia Bosch Catllà - *La meva escola*. p. 15

3r premi: Mar Torner Colom - *Els Colors*. p.16

CATEGORIA B - PROSA (5è i 6è de Primària)

1r premi: Mariam Benaali el Masshadi - *Feliç*. p. 17

2n premi: Júlia Girona Corcoy - *Flip*. p. 19

3r premi: Mariona Foz Cordero - *Tu i jo*. p. 20

CATEGORIA B - POESIA (5è i 6è de Primària)

1r premi: Mercè Sitjar Deler - *M'agraden els llibres*. p. 21

2n premi: Arnau Navas Carnerero - *La guerra*. p. 22

3r premi: Pol Aragall Cabrera - *La vida*. p. 23

CATEGORIA C - PROSA (1r i 2n d'ESO)

1r premi: Laura Linares Escabias - *Viatge cap a la sostenibilitat*. p. 24

2n premi: Mila Serra Méndez - *Venjança? Penediment?*. p. 27

3r premi: Martina Garciapons Català - *Després de la bomba*. p. 29

CATEGORIA C - POESIA (1r i 2n d'ESO)

1r premi: Nerea Avinyó Velázquez - *Com estimar*. p. 31

2n premi: Laura Linares Escabias - *Punt i final*. p.33

3r premi: Neus Reyné Magret - *Tres segons*. p. 35

CATEGORIA D - PROSA (3r i 4t d'ESO i Batxillerat)

1r premi: Anna Roquer Porta - *La rareta*. p. 36

2n premi: Laura Palau Grabulosa - *El mirall*. p. 38

3r premi: Luz Jadouille - *Valors familiars*. p. 40

CATEGORIA D - POESIA (3r i 4t d'ESO i Batxillerat)

1r premi: Núria Bosch Masip - *El meu llegat*. p. 42

2n premi: Roger Esteras - *Fent i desfent escriptura*. p. 43

3r premi: Natàlia Fuertes - *Deixades inesperades*. p. 44

DISTINCIONS ESPECIALS (CEE Ramon Suriñach)

Laia Roo Zurano - *Jo sóc com tu.* p. 45

Bella Serra Andreu - *La noia independent.* p. 46

Martí Costa Roura - *L'anorèxia.* p. 47

Laura Tellado Ruaix - *El re-naixement del meu somriure.* p. 48

LES PARAULES S'ESCAPEN

Fa uns mesos, el 26 d'octubre, a la ciutat de Girona, al carrer 30, hi vivia un nen que feia anys aquell mateix dia. Es deia Jon, era ros, tenia els ulls blau cel i cap llibre per llegir. Però el dia que va fer 12 anys n'hi van regalar un.

En Jon va pujar les escales i es va estirar al llit, s'hi va espaterrar. Al cap d'una estona va anar a menjar pastís i va deixar la finestra oberta de l'habitació. Les paraules es van escapar, van sortir volant.

Al cap vespre va tornar a pujar les escales i volia tornar a llegir, però en un moment va veure que no hi havia ni la H del començament del llibre.

Va córrer per tota la ciutat desesperat buscant les paraules, l'ajudava tota la família. Els avis en taxi, la mare en moto, el pare corrents, el tiet i la tieta en bicicleta. I ell anava avançant a tothom. La mare anava avisant a tots perquè la seguissin.

De cop i volta la mare el va interrompre:

Jon, és hora que et despertis. Avui t'he de dir una cosa. Moltes felicitats Jon. Té un regal.

Gràcies va respondre ell. I va sospirar profundament. **ÉS UN LLIBRE!!!**

Tanca la finestra mare, no sigui cas que les paraules s'escapin.

Tot rient i llegint, en Jon va disfrutar de la lectura per uns dies. Després, amb el pas del temps, ja li anaven regalant llibres d'aventures inoblidables per llegir.

Irene Rosas García

1r premi categoria A - prosa

Escola Pirineu – 3r primària

L'ESTOFAT DE RES

Hi havia una vegada dos germans que es deien Narcís i Lia. Els seus pares sempre els feien menjar peix, carn i verdures perquè deien que eren plats molt sans.

En Narcís i la Lia hi havia dies que no tenien ganes de menjar el que tocava. Van decidir que s'havien d'inventar un plat per canviar el menú.

Li van dir a la seva mare si podien cuinar un plat molt sa i la mare va dir que sí. Ara el que feia falta era que en Narcís i la Lia trobessin un plat que la seva mare no sabés cuinar i així podrien menjar el que volguessin.

Van provar peixos de tot tipus, verdures de tots els països... però la seva mare mirant a Internet sempre trobava com preparar-los.

Un dia jugant a casa els avis, l'avi va dir:

– Juguem a cuinar, preparem un plat amb tot el que hi ha a la nevera.

Però van obrir la nevera i no hi havia res. L'avi va dir:

– Preparem un estofat de res.

Feien veure que posaven moltes coses a la cassola però en realitat no ficaven res.

La Lia i en Narcís van arribar a casa i li van dir a la seva mare:

– Volem un estofat de res!

La mare va buscar la recepta per Internet però no la va trobar. Així que aquell dia van poder menjar espaguetis a la *carbonara*, i la recepta de l'estofat de res és un secret entre en Narcís, la Lia i el seu avi.

Narcís Estrach Cros

2n premi categoria A – prosa
Escola Dr. Robert – 3r primària

LA NAIÀ I L'OCELLET DE PAPER

En un poblet llunyà hi vivia una nena que es deia Naia, el seu país estava en guerra, ella vivia amb la seva mare, el seu pare havia marxat a lluitar pels drets del seu poble.

La Naia tenia vuit anys i, tot i que el seu dia a dia no era fàcil, se la veia feliç amb la seva mare i el seu ocellet de paper, un ocellet que li havia regalat el seu pare abans de marxar.

Hi havia dies que la Naia sentia bombes i estava trista, però tocava l'ocellet i recordava al pare, això la reconfortava.

Un dia la mare li va dir que havien de marxar, el seu poble ja no era segur. La Naia només va agafar el seu ocellet de paper, la mare li va dir que podia agafar alguna cosa millor però la nena li va contestar:

– No mama, aquest ocellet ho és tot per a mi, no necessito res més!

Varen caminar dies i dies, varen passar fred i també gana. La Naia estava molt cansada, les seves cames ja no podien més, per sort un bon dia, varen arribar a un campament; allà hi havia molta gent que com elles havien marxat de casa seva, ho havien hagut de deixar tot degut a la guerra. Molts nens que ploraven, alguns perquè tenien fred, altres de por o de gana.

Al cap d'uns dies d'estar allà va començar a nevar i a la Naia, com que tenia molt fred a les mans, li va caure l'ocellet; al tornar-lo agafar va veure que se li havia mullat, desesperada es va posar a plorar. Caminava tota trista pel campament, va passar per davant de la infermeria i de cop va sentir una veu que li era familiar, semblava la veu del pare. Va entrar i el va veure, ajagut en un llit, estava ferit. La Naia tot emocionada el va abraçar i li va donar el seu ocellet de paper tot dient:

– Papa, el necessites més tu que jo!

Al cap d'uns dies van rebre una bona notícia, una família catalana els acolliria. Així podrien començar una nova vida.

Ares Vilanova Buxeda

3r premi categoria A - prosa
Escola Dr. Robert – 4t primària

EL MAR

El desert d'aigua més divertit,
tot tant blau com un palau,
a l'horitzó surt el sol
ben d'hora el mes de juliol.
De sobte s'aixeca una onada
i et deixa ben amarada,
tens un ensurt
encara que molt curt.
Amb el vent i una tovallola,
la sorra sí que vola!
Ara veiem un peixet,
que nedava tot distret,
se'n torna al fons marí
per després tornar a sortir.

Ignasi Martín Parcet

1r premi categoria A - poesia

Escola Tomàs Raguer - 4t primària

LA MEVA ESCOLA

La meva escola
quan arribo em diu hola.
Entro a dins amb els meus companys
i després anem a fer refranys.
L'hora de classe ja ha passat
i anem al pati a jugar.

Del pati ja hem entrat,
i la classe ja hem de tornar a començar.
Ara toca mates
dos més un fan tres.
Després de mates anem a dinar
mmm... avui toquen espaguetis per menjar.

Una altra vegada tornem a entrar
i a la sala d'informàtica hem d'anar.
A les cinc a casa podem tornar
a fer deures i a sopar.

Júlia Bosch Catllà
2n premi categoria A -poesia
Escola Els Pinets – 3r primària

ELS COLORS

El dia, m'alegren els colors,
quan estic trista o enfadada
em fan posar de bon humor
i em sento més estimada.

M'agrada anar a passejar
a la primavera i a la tardor
perquè, com per art de màgia,
tot canvia de color.

Els colors ho fan tot més divertit
em fan pensar en festa
en emocions, sorpreses, gresca
i també en amics.

Mar Torner Colom

3r premi categoria A -poesia

Escola Pirineu – 4t primària

FELIÇ

Eren les 5.30 de la tarda i la Laura tot just tornava de l'escola. En entrar a casa, va veure que no hi eren els seus pares, així que es va dirigir a la cuina a fer-se el berenar mentre deixava anar la maleta que portava, ja que pesava molt i ella estava molt cansada.

La Laura és una nena de 13 anys, molt gandula però li encantava passar-s'ho bé amb els seus amics/amigues i la seva família. Era una nena molt esportista i li encantava la gimnàstica artística... Bé, el que deia .. Un cop la Laura es va preparar el berenar, va anar a mirar la televisió. Tot seguit, es va seure al sofà mentre donava un cop d'ull al rellotge per saber quant de temps tenia per berenar, ja que després li tocava classe de gimnàstica i no volia arribar tard per res del món.

En girar el cap per buscar on es trobava el comandament a distància de la televisió, va notar una petita molèstia al coll, però no li va donar gaire importància, i a continuació, es va voler aixecar per anar a buscar el comandament, però de cop i volta, va notar un dolor fort a les dues cames, i al cap de 5 segons, va desaparèixer el dolor, però no es notava les cames. Se sentia molt estranya perquè, per més que intentés aixecar-se, no podia. Ho va intentar tantes vegades que de la ràbia es va posar a plorar desesperadament sense saber què fer.

De cop i volta, va sentir el soroll de les claus que obrien la porta de casa. Primer, va veure entrar la seva mare i seguidament, el pare. La Laura va intentar comunicar-se amb els seus pares però va ser inútil, les paraules no li sortien de la boca per més que ho intentés. Els seus pares, en veure-la d'aquella manera, sense pensar-s'ho dues vegades, la van portar al seu metge. Un cop allà, després de mil proves i hores i hores d'espera, el metge els va dir que li va venir un ictus i el més probable era que es quedés d'aquella manera per sempre, i per això hauria d'anar amb cadira de rodes, tindria tractaments especials, etc. Els pares, després d'escoltar les paraules del metge, no sabien què dir, i la Laura es va posar a plorar. El metge, després de veure a la Laura plorar, els hi va dir que hi havia una petita "bona notícia" i era que podria ser que amb el pas del temps, la Laura pogués recuperar la seva veu.

Al cap d'un mes, quan el metge li va dir a la Lara que ja podia anar a l'escola, l'endemà la seva mare va anar a l'habitació de la Laura, com cada dia, per despertar-la i anar al col·legi, per fi.

La Laura, de cop i volta se'n va oblidar del que hi havia passat i es va disposar a aixecar-se del llit, com feia sempre, tota sola. Però quan la mare just entrava a

l'habitació, va sentir un soroll molt fort, seguidament del cos de la Laura al terra. La mare de seguida va anar-hi per aixecar-la i posar-la al llit per veure si s'havia fet mal. Tot i que durant aquell mes va poder recuperar una mica la veu, la Laura va intentar explicar a la seva mare tot el que li havia passat, i tot i que va costar, la mare la va acabar entenent.

Un cop vestida i preparada la Laura, van sortir de la porta per dirigir-se a l'escola, que estava a cinc minuts de casa seva. Però la Laura, va fer saber a la seva mare que no volia anar amb cadira de rodes a l'escola.

Quan la Laura va arribar a l'escola, les seves amigues, tot i que ja sabien que la Laura anava amb cadira de rodes, es van quedar de pedra quan la van veure.

Tots els alumnes d'aquella escola no paraven de preguntar a la Laura que com li havia passat això, on s'ho va fer, etc....Ella, es moria de vergonya cada cop que havia de respondre a totes aquelles preguntes que li feien els nens i nenes, alguns fins i tot sense sentit que només les feien per fer la gracieta. Però tot i així, les seves millors amigues l'ajudaven cada dia. Jugaven amb ella, s'intercanviaven per empènyer la cadira ... la feien feliç.

Van anar passant els dies, i la Laura es va acostumar a aquell ritme de vida, es trobava més bé, estava feliç, a l'escola li anava genial ... però un dia, en tornar de l'escola, la mare la va anar a buscar i va veure que no la va rebre tant feliç i somrient com sempre. La va veure trista, però no li va preguntar el per què.

En arribar a casa, el seu pare també estava molt trist i estrany, i entre ells dos, només feien que parlar fluix i d'amagat, com si intentessin dir alguna cosa sense que ella els escoltés. Com que els va veure d'aquella manera, ella també es va posar trista i no parava de pensar en mil coses.

Aquella setmana va ser molt estranya, tots els seus tiets la van venir a visitar, tietes, cosins, cosines, ... fins i tot familiars que ni se'n recordava que existien. Per què la venien a visitar? Què volien? Que de cop tothom m'ha trobat a faltar aquesta setmana?- es preguntava la Laura.

Un matí, com cada dia, la seva mare es va dirigir a l'habitació de la Laura, però aquell dia era diferent. No era per aixecar-la per tal que es preparés per anar a l'escola. Aquell matí, la mare va agafar la cadira de l'escriptori de la Laura i la va acostar al seu llit, justament a l'altura del cap de la Laura. S'hi va asseure i es va posar a tocar-li els cabells, aquells cabells tant suaus ..

La Laura ja mai més tornaria a aixecar-se per anar a col·legi.

Mariam Benaali el Masshadi

1r premi categoria B - prosa

Escola Joan Maragall de Ripoll - 6è Primària

FLIP

Són en Flip i us vull explicar la meva història.

Era un 26 de gener, el món rutilava com sempre, fins que a les quatre de la tarda els meus companys i jo vam començar a baixar del cel gris. No som àngels, som flocs de neu. I jo, sóc un foc una mica especial

Mentre anava baixant, amb el cor ben gelat, vaig començar a pensar què em passaria quan caigués al terra, doncs tenia molt poques possibilitats de sobreviure sense ser atropellat, trepitjat o esclafat per un trineu. Però, de sobte, mentre tenia aquests pensaments, vaig caure dins la caputxa vermella i suau d'una nena que sortia de l'escola. Feia un fred que cruixia les dents, els nens i les nenes tenien les galtes vermelles i tallades, les llums de carrer brillaven com petits estels de gel. Era tot tan preciós! Les cares dels infants il·lusionades de poder jugar amb la neu, els petits ocells buscant refugi i aliment...

Mentre em passejava ben còmode sobre aquella caputxa i veia els meus companys que queien al mig del carrer, la por em va aclaparar al pensar que si continuava allà, quan arribés a casa de la nena, desapareixeria a l'instant. De cop, va començar a bufar un vent terrible que em va arrencar de la caputxa. Mentre viatjava amb el vent, vaig viure una història molt bonica, doncs ara vaig anar a parar en un petit jardí del barri de Handlout, a Irlanda.

Allà, vaig caure sobre la neu, i mirant per una finestra de la casa vaig veure un fet que em va emocionar. Una nena petita, pèl-roja, amb dues trenes i pigues a la cara, seia a la vora del foc amb el seu avi, un home gran de barba blanca. S'abraçaven mentre miraven les precioses flames de la llar de foc. Sé que us pot semblar un detall insignificant que m'emocioni, per això us ho explicaré. Tota la meua vida he estat sol, bé, amb els meus amics, però no hi ha res com una abraçada de la teua família quan més la necessites, i jo, no he pogut sentir mai l'escalfor d'aquestes abraçades, nosaltres tenim el cor fred.

Quan estava a punt de saltar-me la llagrimeta, va tornar a bufar el vent, i ...vaig començar a pensar una altra vegada on aniria a parar, què em passaria...

-Prou! Flip, prou! Para de pensar en el futur i gaudeix del present! -em vaig dir a mi mateix-, mira la sort que tens de poder gaudir d'aquestes vistes, de tenir uns amics que t'estimen i de ser simplement qui ets. El destí et portarà on t'hagi de portar, però mentrestant, gaudeix del present Flip.

Júlia Girona Corcoy

2n premi categoria B – prosa

Escola Dr. Robert Camprodon – 6è primària

Es un matí d'un diumenge qualsevol. Obro els ulls en un instant i et veig a tu: un home fort que em mira amb interès. Els torno a tancar mig endormiscada. Somio amb els estius, les tardes, els moments rellevants que he passat amb tu.

La teva mà forta m'acarona la cara i, amb un somriure d'orella a orella, em fas un petó inesperat. Em desperto del tot i també ric. Et faig una abraçada i et dic "t'estimo aví!". Sé que el dia d'avui serà fantàstic perquè estarem junts.

Ell es diu Joan. És alt. Té els cabells blanquinosos, uns ulls brillants de color marró, la pell morena i, sobretot, un fantàstic somriure que li pinta el dia amb un pinzell permanent.

Des de petita em ve a buscar a l'escola i passem tota la tarda plegats. Tinc una relació molt estreta amb ell, fins i tot passem una part de les vacances d'estiu a la platja! Allà, cada dia em porta a banyar-me al mar i nedem, ens enfilem a les roques, juguem a la sorra... Sempre està disposat a fer-me passar una bona estona.

Junts fem de tot: juguem a jocs de taula, cuinem receptes que té guardades en un gran calaix antic, passegem per carrers del poble, mirem fotos d'ell quan era petit, pintem dibuixos abstractes...

Amb ell les hores em passen volant i al seu costat tot ho veig més clar i fàcil de superar, m'agrada el transcórrer del temps a la seva vora, i sempre m'ho passo genial!

No em puc ni imaginar el dia que ja no hi sigui. El considero com un segon pare per a mi. No vull que marxi mai del meu costat, li agafaré la mà ben fort i m'agradaria pensar que estarem sempre junts: tu i jo fins al més enllà!

T'estimo, aví!

Mariona Foz Cordero

3r premi categoria B – prosa

Escola Vedruna de Ripoll – 6è primària

M'AGRADEN ELS LLIBRES

Quan entro a una llibreria,
ja sé que no ho podré evitar,
m'agraden tant els llibres,
que algun o altre caurà.

De tota la prestatgeria,
un em crida l'atenció,
serà d'aventures o de fantasia,
de riure, de misteri o de por?

Agafant-lo i olorant-lo,
ja sé que l'escolliré,
llegeixo la contraportada
i miro quantes pàgines té.

L'obro amb tota la intriga,
amb ganes de començar,
i quan llegeixo la primera pàgina,
ja no puc parar.

Llegint marxo cap a casa,
un llibre nou, quina il·lusió!
El posaré al prestatge,
i un més per la col·lecció.

Mercè Sitjar Deler

1r premi categoria B – poesia

Escola Vedruna de Ripoll – 6è primària

LA GUERRA

La guerra em causa tristor
fa que li tinguem por
Tancs, pistoles, bales
i la sang... per totes les contrades.

Gent de diferents religions
lluitant per conquerir regions
cavallers, guerrers, soldats
cremen i destrueixen poblats.

Cases deshabitades, destrossades
i la gent plorant per les cantonades.
Els infants espantats plorant
i cada cop menys van quedant.

La guerra em causa tristor
fa que li tinguem por
Tancs, pistoles, bales
i la sang...per totes les contrades.

Arnau Navas Carnerero

2n premi categoria B - poesia

Escola Pirineu - 6è primària

LA VIDA

Tot és fosc,
comences a plorar,
tens molta por,
t'has d'orientar.

Obres els ulls, ho veus tot borrós,
deixes de plorar,
t'adorms a l'instant.

Ets en un llit,
veus a la mare,
mirant-te de fit a fit,
després veus el pare.

Vas a l'escola,
també a l'institut,
fins que un dia,
ja ets un adult.

Et fas vell,
estàs molt cansat,
ja no fas res,
estàs jubilat.

Te'n vas a dormir,
també fatigat,
un cop t'has adormit,
ja no et despertaràs.

PoI Aragall Cabrera

3r premi categoria B - poesia

Escola Mare de Déu de Núria – 6è primària

VIATGE CAP A LA SOSTENIBILITAT

L'Emmanuel era un nen de 10 anys, del segle XXI. La seva vida hauria de tenir el mateix valor que la d'una nen d'aquí, que la teva i la meva, tot i que aquesta no és la realitat. Ell va haver de superar molts obstacles i va lluitar moltíssim per aconseguir un nivell de vida digna, cosa per la qual no s'hauria de lluitar, ja que en principi, això és un dret del que totes les persones hauríem de disposar. Era habitant de Ghana, la principal deixalleria de residus tecnològics del món. Quan va començar la seva història, ell era radicalment diferent a com és ara. Llavors, l'Emmanuel era un nen de pell fosca, prim, baixet i escanyolit, ja que la seva família, com la majoria d'habitants d'aquelles terres, pràcticament no guanyava diners i s'havia de conformar amb la mateixa misèria. En aquell temps, ell tampoc sabia tot el que la vida li havia preparat i no coneixia absolutament res de l'avarícia i desconsideració de les persones. També, desconeixia sobre la injustícia que regeix el nostre planeta. Malauradament, la sort no l'havia acompanyat gaire. El seu pare s'havia mort uns anys enrere a causa d'una tuberculosi i, com que la seva mare patia un càncer pulmonar, a ell li havia tocat dur a terme la feina que exercia el seu pare. La seva finalitat era anar als llocs d'emmagatzematge de residus, buscava productes que es poguessin reparar i cremava els desaprofitables per treure'n el metall, i així, poder vendre'l. Com ell, molts més joves pobres es passaven la vida així, fins que acabaven morts a causa d'infeccions, d'inhalar el fum tòxic o malalties contagioses. Tota la seva aventura va començar quan ell tan sols tenia 10 anys amb la mort de la seva mare, deixant-lo així sol i orfe en la vida que l'esperava. La conclusió de l'Emmanuel va ser: el món és cruel.

Malgrat totes les desgràcies va continuar lluitant per poder menjar cada dia i va seguir cremant deixalles. Un dia mentre buscava productes útils entre la brossa, amb el seu amic Isaac, va començar a somiar despert i a plantejar-se moltes coses. Ell somiava en el món meravellós del qual la seva mare sempre li havia parlat, aquella terra desitjada, amb menjar per tot arreu, aquella que gaudia de productes nous de trinca, sense gent a punt de defallir per la intoxicació, aquell món tan perfecte, aquell món en el que tothom volia estar. Li va comentar al seu amic que quan fossin grans, havien d'arribar allà com fos. Ell no volia quedar-se en la misèria, volia gaudir d'una vida sense tristesa ni pobresa i aquella era la seva única opció. Llavors, el seu amic Isaac amb un esclat de fúria dins els ulls va començar a parlar: "Dius que vols viatjar allà?, encara que no ho sembli la societat està molt pitjor en aquest lloc tan perfecte que anomenes tu. Allà? Al lloc des d'on ens envien totes

les deixalles, mira-ho si no t'ho creus i veuràs que la seva procedència és clarament d'aquest món perfecte de conte de fades amb el que somies. Allà on utilitzen un objecte i quan se'ls trenca o se'n cansen el llencen? Aquells que tu veus com gent perfecta només és gent avariciosa que no té cap consideració per res. Aquells que són privilegiats, però que no es preocupen pels que no ho som. Aquells mateixos que enganyen a les duanes. I si la seva terra és tant neta com dius tu, serà perquè tot el que no volen mostrar a la llum, tots els defectes del seu sistema, llavors, els envien aquí. Estan dins una roda constant, que aviat acabarà perquè els llocs on guardar les desgràcies que generen s'estan acabant. I el pitjor de tot és que la majoria desconeixen completament tot el que estan destruint amb aquesta societat de consum il·limitada i aquesta avarícia." Després de sentir això l'Emmanuel no va poder dir res més en tot el dia, s'havia quedat paralitzat, per què mai ningú li havia dit res d'això?, per què ningú feia res per aturar-ho?. Al cap d'un temps va tenir clar el que faria, viatjaria fins arribar a Europa i un cop allà lluitaria contra la gent blanca, ja que eren la pitjor classe de persones que havia conegut mai. La seva conclusió aquesta vegada va ser: El món és egoista.

L'Emmanuel va anar estalviant, i els anys van anar passant igual que el seu rancor cap a la gent privilegiada. No entenia el sistema d'utilitzar i tirar dels països occidentals. A l'edat de 17 anys va aconseguir prou diners per viatjar fins al Marroc i un cop allà va començar a buscar opcions per creuar l'Estret de Gibraltar. La primera vegada va apostar per una pastera que dirigia una màfia del seu país i òbviament el van estafar. Des d'aquell moment va veure que no tan sols les persones blanques tenien mala fe, sinó que gent de la seva pròpia raça el podia traïr. S'havia acabat la seva innocència davant la vida. A partir d'ara vigilaria molt més amb les persones i difícilment arribaria a confiar mai en cap, ja que el món està ple de gent molt dolenta que faria el que fos per aconseguir els seus propòsits. La conclusió de l'Emmanuel va ser: El món és dolent.

Amb 19 anys va trobar un vaixell fiable i va aconseguir passar per fi a Espanya, juntament amb altra gent més jove i més vella que ell, persones que buscaven un futur millor, tot i que l'Emmanuel ja sabia que tots ho tindrien molt difícil. En arribar, un equip d'homes blancs, parlants d'una llengua desconeguda per ell, li van donar menjar i una manta. Allò sí que el va sorprendre! També hi havia gent bona al món. El pensament de l'Emmanuel abans d'adormir-se aquell dia va ser: En el món també hi ha bondat.

Fins que va complir 21 anys va estar internat, dins un centre d'estrangeria, per a gent procedent de països com el seu. I un dia va aconseguir escapar-

se'n. Durant els mesos després, es va dedicar a demanar almoïna i a vendre coses robades al carrer. El fet que la gent passés pel carrer i ni li dirigís la mirada el va fer sentir-se inferior i recordar amb enyorança la seva vida a Ghana. Era cert que el seu país era la deixalleria del món, i un dels llocs més pobres del planeta, però almenys, tenia un entorn de gent que l'animava. La societat era diferent allà, tots s'ajudaven. En canvi, aquí, hi regia una societat freda i sistemàtica, acostumada a una manera de fer les coses, fins a un punt, que els habitants ja no se'n qüestionaven el funcionament. La conclusió que en va treure: El món està dominat per una colla de poca-vergonyes.

Ja feia molt que l'Emmanuel tenia un projecte entre mans, volia fer-se escoltar, volia que la gent que desconeixia sobre el que estava passant se'n adonés. Ell volia un canvi, i per aconseguir-ho havia de guanyar-se l'atenció de la població. Tenia pensat escriure un llibre sobre la seva història, donar lliçons sobre les dificultats de la vida, les injustícies i animar la gent a aturar aquest cicle, abans de que acabés amb tothom. Un dia mentre demanava diners, curiosament, un home es va fixar en el seu cartell que esmentava que volia explicar la seva història. Va resultar que era el directiu d'una editorial i el projecte li va semblar innovador, sorprenent i interessant. Així que el va acollir a casa seva i l'Emmanuel va poder realitzar el seu llibre: Les dues cares de la moneda.

L'obra es va convertir en un Best Seller, i tal com li hauria agradat a la seva mare va tornar a Ghana amb tots els diners. Per ajudar a tantes persones com pogués, i per trobar nous conflictes per donar a conèixer. Durant tot aquest temps ell havia pensat que la vida i el món eren injustos amb ell, però en realitat tot això li havia servit per conèixer persones, la seva manera de viure, les diferents filosofies de vida, etc. Si no li hagués passat res d'allò, molta gent desconeixeria sobre tot el que provoca el sistema actual. En molts moments, no va saber desxifrar si la batalla de la vida era contra ell o amb ell, però gràcies a això va aprendre molt sobre el món. La conclusió de l'Emmanuel va ser: La vida és sabia, bella i justa, ara som nosaltres el que hem d'aprendre a actuar amb intel·ligència, bellesa i justícia.

Laura Linares Escabias

1r premi categoria C - prosa

Institut Abat Oliba – 2n ESO

VENJANÇA? PENEDIMENT?

Les trucades eren més freqüents, el número privat també em seguia al *Twitter*; tot i que l'havia bloquejat varies vegades em continuava enviant missatges dient: “M’agradaria coneixe’t” o “avui t’he vist al supermercat”. Possiblement era algú que em seguia, per això el vaig denunciar a la policia, però, les trucades eren en un número privat i segurament utilitzava diferents mòbils així que la policia no trobava el responsable. Vaig començar a no utilitzar les xarxes socials i a no sortir de casa, per por de que em volgués fer mal. Durant uns dies vaig estar amb el mòbil apagat i a les nits no dormia, però, volia distreure’m d’alguna manera i ja m’havia llegit tots els llibres de la casa. Vaig obrir el mòbil i al cap de mitja hora em vaig adormir.

Em vaig despertar en sentir un tuit, inconscientment vaig obrir el mòbil, sense pensar que podria ser l’assetjador, i aquella piulada em va deixar freda: “m’agrada veure’t dormir”. Sense pensar-m’ho dues vegades em vaig aixecar i vaig tancar totes les portes i finestres de la casa i vaig tornar a la sala d’estar. Estava quasi a les fosques, només un fil de llum sortia per sota la porta tancada. De cop, vaig notar una cosa estranya sota les meves cames, sobre el sofà hi havia una foto de tots els nens i nenes de la classe de quan jo era petita, no només hi havia la foto; a darrere hi havia una nota escrita que deia “em vas fer molt de mal”. Com havia anat a parar aquell paperet a sobre el meu sofà? Això significava que el desconegut era a casa meva i que possiblement no venia de bones, estava enfadat per alguna cosa que jo havia fet en la meva infància i, per suposat, era algú de la meva classe. La casa estava en silenci i podia sentir com el meu cor batejava, estava morta de por. Unes passes van ressonar per tot el meu cos i un noi amb una fesomia que m’era molt familiar em va donar un cop fortíssim amb un pal.

Vaig obrir els ulls, em notava molt cansada i em feia molt mal al cap. Vaig intentar aixecar-me però no vaig poder, estava dins un llit coberta amb llençols blancs. Poc després va aparèixer una noia d’uns vint i pocs anys que em va explicar tot el que havia passat: “Una dona que passava per davant de casa meva havia vist la porta de l’entrada oberta i, un cop dins m’havia vist al sofà inconscient. La dona havia trucat directament a l’ambulància i m’havien dut a l’hospital”. Em va preguntar si recordava alguna cosa i li vaig explicar tot i, llavors, em va preguntar si a partir de la foto que havien trobat a casa meva sabia dir-li qui era aquell noi que m’era familiar. Em vaig fixar amb tots els detalls de la foto i amb totes les cares, tot i que era difícil ja que la foto era una mica borrosa, i, finalment, vaig trobar un noi que estava enfilat

en una pedra. Em va venir un flaix i vaig recordar moltíssimes coses; aquell noi es deia Cesc i, quan érem petits estava enamorat de mi, però, a mi no m'agradava i jugava amb altres nens de la classe, algun cop l'havia ignorat quan m'havia preguntat alguna cosa però jo li vaig deixar molt clar que no volia ser la seva amiga. En aquell moment em vaig penedir d'haver-lo tractat així. Li vaig dir a la infermera que el responsable possiblement era en Cesc Perramon. La noia em va dir que en uns minuts vindria el doctor Carreres i que m'atendria com em pertocava. Poc després, un home alt vestit de blanc va arribar amb unes cordes i unes pastilles, jo no entenia res. L'home va començar a lligar-me i després d'haver-me resistit tot el que podia em va fer prendre les pastilles. La infermera va intervenir "Senyoreta, en Cesc Perramon és mort ja fa molts anys".

Mila Serra Méndez

2n premi categoria C – prosa

SI Joan Triadú – 2n ESO

DESPRÉS DE LA BOMBA

Abans que caigués aquella bomba el 17 de març de 2011, tots fèiem vida normal. Jo i el meu germà Samir, anàvem al matí a l'escola i a la tarda ajudàvem la meva mare en les feines de la casa. La Fàtima, que així es deia la meva mare, era una dona treballadora i responsable, que s'havia quedat sense feina després que el nostre pare marxés a Europa per treballar. Tot anava com cada dia: en Samir i jo vam entrar a casa, vam deixar les motxilles al terra i vam començar a engolir el dinar que havia preparar la mare.

Però llavors, va caure el primer monstre, el monstre que marcaria per sempre la meva vida i la de tots els habitants de Saraquib. En impactar contra el terra, la bomba va fer un soroll horrible i tot va tremolar. El meu germà i jo sabíem perfectament què estava passant. Havia començat la guerra. La meva mare, que era a l'hort, va entrar corrent, amb la cara vermella i unes quantes llàgrimes caient-li pel fosc rostre. Va entrar sense dir-nos res i va entrar a la seva habitació. En sortir, portava tres motxilles i ens en va donar una a cadascú, sense cap explicació. Tot seguit, vam marxar de casa. Alguna cosa a dintre meu em deia que no tornaria mai més, i això va fer que una llàgrima amarga em mullés la galta. No volia plorar, no ho podia fer, era el germà gran. No tenia prou valor per mirar enrere, per acomiadar-me amb la mirada del lloc on havia viscut durant tots aquells catorze anys. Però, finalment, ho vaig fer i l'horror no només es va apoderar de mi en veure-ho tot destruït, sinó que també per a tota la gent que venia darrere. Érem com formigues que fugíem d'una pedra que algú havia llençat.

Vam estar molts dies caminant sense rumb, sense saber cap a on anàvem; l'únic que volíem era fugir, fugir d'aquell terror que amb pocs dies havia aconseguit apoderar-se del cor de milions de persones. El meu germà de nou anys, en Samir, sempre tan rialler i juganer, ara semblava una ànima morta que l'únic objectiu que tenia era avançar pel terreny àrid i sec de Síria, abans un país amb habitants feliços, ara el país de la mort i la desesperança. Cada passa que feia era més feixuga i cada vegada estàvem més dèbils. A la nit fèiem pinyes de gent per no rebutjar la poca escalfor que despreníem. Feia un fred horrorós i la suor de la roba de dues setmanes, et penetrava fins als ossos causant-te uns calfreds constants. Tots els dies eren iguals; caminar, caminar i caminar sense arribar enlloc. També les converses sempre eren les mateixes:

- Mama... Quan arribarem? Tinc fred i gana i estic cansat. -deia el meu germà
- Queda poc, vida. -deia la meva mare.

Tothom sabia que quedava moltíssim, potser tota la vida, pensava jo, però la Fàtima, amb el seu gran cor, era incapaç de ferir o treure les esperances a algú. Si haig de ser sincer, a mi també m'anava bé sentir-ho.

Les cames em feien mal de caminar, però continuava, no volia defraudar la meua mare. No me les sentia, però no parava. Fins que un dia, vam arribar a un camp de males herbes llargues fins als genolls, on hi havia una tanca de ferro rovellat que, amenaçadora, s'imposava sobre el terreny. Aquelles punxes recargolades em van fer recular unes quantes passes. Vaig mirar enrere i els vaig veure. Avançaven fermament, tots alhora i cada passa que feien, ressonava en el meu interior com un timbal. Llavors va passar el que tots havíem temut des del 17 de març: Que ens portessin en un camp de refugiats. Allò que no era un camp de refugiats, era un camp de desesperança, un infern, una presó. La nit del 7 d'abril, la nostra mare ens va despertar al meu germà i a mi. Ens va abraçar i en fer-ho vaig notar que tenia la cara humida. Va agafar aire i va dir:

– Heu d'escapar-vos, heu d'anar a buscar una vida millor. Una vida que si us quedeu aquí no tindreu. Vosaltres dos, Ahmad i Samir, sou el meu tot, la joia més valuosa que mai podria tenir; per això, us ajudaré a fugir, encara que sigui l'últim que faci. L'únic que us demano és que em recordeu cada nit i que apliqueu tot allò que us he ensenyat.

En Samir i ja vam afirmar amb el cap, sense dir res. A tots tres ens brillaven els ulls de les llàgrimes i finalment vaig explotar. Les llàgrimes em queien com cascades. No em podia creure el que estava sentint. No tenia prou valor per fer-ho, però sabia que ho havia de fer. Li vaig fer l'abraçada més dolça que vaig poder, però alhora era la més amarga. Vaig agafar en Samir per la mà i ens vam escapar pel forat que la Fàtima havia estat fent des del primer dia. Vam córrer tot el que vam poder, sense saber a on anar ni què fer, però de sobte em vaig aturar i vaig mirar enrere. Tot i això, no la vaig tornar a veure.

Vam estar corrent molt i molt lluny i de cop vaig sentir que el meu cos queia debilitat a terra. Ho veia tot borrós i no sabia on era ni qui era. L'únic que vaig ser capaç de reconèixer va ser la silueta del meu germà venint cap a mi. L'últim que vaig fer va ser dir-li que continués, que assegurés cada passa que fes i que lluités per aconseguir el que volgués. En aquell instant, el meu cos, es va anar apagant, molt a poc a poc, mentre jo esperava que tot aquell terror s'acabés.

Martina Garciapons Català

3r premi categoria C - prosa
SI Germans Vila Riera - 2n ESO

COM ESTIMAR

M'has perseguit tota la vida,
incliús quan jo era un desolat fantasma
que vagava desesperadament
per una terra desconeguda en la penombra.

Estava atrapada en un temps paral·lel
on no passaven els segons,
només se sentien crits i fúria
de naufrags iguals que jo.

Amb ganivets clavats en el cor,
m'arrossegava cada dia
sense sentit de rebel·lia
ni amb una ment plena de travessies.

I després de assassinar-me durant dies,
de paralitzar-me per la teva empatia
amb un somriure atrapat per la brisa
jo t'escrivia:

«Tothom té el seu camí
Tothom té el seu monstre vivint a dins
només falta el teu somriure daurat en la lluna
per recordar com s'ha d'estimar.»

Vaig enfonsar-me amb la meva alegria
vaig suplicar una marca descolorida
però ho mantindré tancat en mi
mentre jo segueixi viva.

I quan vaig deixar de creure en els miracles
quan escrivia per la meva fantasia
tu vas arrancar-me del terra
i cridar-me per el que en realitat servia.

Quan la catàstrofe tenebrosa hagi desaparegut
jo estaré assentada en la existència d'aquest poema
preparada per quan tu volis lluny
i acompanyar-te fins a l'infinit de la meva esperança.

Solament et demanaré el meu perdó
per la sang derramada que he provocat
només et suplicaré que al final de tot
em deixis tornar a somiar en blanc i negre.

Perquè els pètals cristal·litzats no neixen del cel
perquè les carreteres d'aigua no s'inunden amb el vent
tu has estat cosint la meva vida
només et demanaré que me la estripis al final del dia.

I després de assecar-me durant dies
de paralitzar-me per la majoria
venia ella riallera
i la meva consciència em deia:

«Tothom té les seves ales
tothom té la seva nit
només falta una llàgrima dissecada
per recordar com estimar.»

M'atreveixo a ballar sobre foc
a tornar a existir en un altre vida
a escriure un altre merda de poema
per tornar a matar les nostres ànimes podrides.

Contarem les estrelles cada mitjanit
ens perdrem en un laberint multicolor
pintarem amb pinzell les nostres vides
i traçarem totes les sortides.

Però invisible als teus ulls,
invisible als meus,
caminaré sola eternament
en un passeig de la desesperació.

Nerea Avinyó Velázquez

1r premi categoria C – poesia
SI Germans Vila Riera – 2n ESO

PUNT I FINAL

Passat d'agonia,
Present d'incertesa,
Futur de proesa,
I en la meva ment, un final.

Temps llunyans
Que duen records,
En parlen ancians,
De guerra i temors.

S'olorava la por,
Una lluita constant,
Entre el dèbil i el fort,
Ens vam fer escoltar.

Errors s'han comès,
Moments d'angoixa,
Acte permès
Sense vergonya.

La ràbia m'omple,
I la tristesa hi va de mà,
Farem màniga ampla
I res no haurà passat.

Mirem on som ara,
"època de canvis"
S'ha d'arreglar encara,
Ja ho deien els avis.

La pobresa segueix,
Hi és ben present,
I el planeta menteix
Quan diu que és conscient.

Es moren de fam,
Com la igualtat,
D'aquesta societat
Que mal s'ha organitzat.

Parlem de futur,
Molt hem d'avançar,
Un sentiment pur
Ens fa continuar.

La justícia i la raó
De les que en manca el món,
Un bon esgraó
Per esborrar la por.

No s'hi val plorar pel perdut
Encara ens queda per guanyar
El poderós serà abatut
El ben estar podrà triomfar.

Necessitem transformar
El sistema que ens regeix
Ens volen dominar
La solució existeix.

Perquè junts serà possible,
Per fer un canvi abismal
I a la societat poc abatible
Posar, per fi, PUNT I FINAL.

Laura Linares Escabias

2n premi categoria C - poesia

Institut Abat Oliba – 2n ESO

TRES SEGONS

Tres. Tanco els ulls.
Recorro amb la ment,
el trajecte més valent
que he de dibuixar.

Dos. Inspiro amb força.
L'aire dins meu es desplaça,
i la meva sang no es glaça,
ni pel fred de la nevada.

Un. Obro els ulls.
Premo fort els bastons,
en arribar a la fi dels segons,
que tant he desitjat.

Top! El mot que dóna sentit al meu esforç.

Neus Reyné Magret

3r premi categoria C - poesia

SI Germans Vila Riera - 2n ESO

LA RARETA

Jo no ho sabia però la meva vida canviaria completament.

Em dic Martina i tinc catorze anys. Sóc una noia amb els cabells llargs i foscos. Els meus ulls són de color verd clar com les fulles a la primavera. Sóc bastant somiadora. Em fa sentir lliure posar-me sota la pell del protagonista de llibres i de pel·lícules. No sóc gaire social i tothom em coneix com “la rareta”. M’anomenen així perquè no m’assemblo gens a ningú de la meva família. A tall d’exemple, les meves germanes grans són rosses com el meu pare, i la meva mare és pèl-roja. Sóc “la rareta”.

Baixo a esmorzar i no queda gaire res perquè, com de costum, els meus germans s’ho han menjat gairebé tot. Però en mirar els meus pares noto una tensió entre nosaltres. Sort que sona el timbre i això em fa desviar la mirada. Qui pot ser a aquestes hores del matí? Vaig a obrir la porta ja que ningú s’aixeca, com sempre. Darrere la porta hi ha una dona que em resulta familiar.

– T’he trobat molt a faltar! Has crescut molt des de l’última vegada!- Li surten llàgrimes dels ulls mentre m’abraça.

– Ho sento, però no sé...

– Què fas aquí? T’he dit que no et volia veure!- interromp la mare enfadada.

– Jo... He vingut a buscar la Martina.- li surt amb un fil de veu.

– No!- crida.

– Estimada, crec que és hora que sàpiga la veritat, no creus?- interromp el pare que fins aleshores havia estat callat.

La mare, dubtosa, assenteix i ens dirigim cap al menjador. No entenc res del que està passant, però jo els segueixo. La primera en parlar és la dona.

– Em dic Júlia i fa tretze anys el meu marit i jo vam tenir un accident de cotxe, bé en realitat no va ser cap accident –escolto sense perdre ni un detall-. El meu marit era propietari d’una empresa i havia tingut problemes amb la competència; ells van provocar la tragèdia. Ell morí i jo em vaig quedar com a propietària de la indústria. Sabia que corriem perill la meva filla que aleshores tenia un any i jo. I per això vaig pensar que el millor seria donar-la en adopció, així estaria segura. Durant la meva estada a l’hospital vaig conèixer una infermera, amb la qual de seguida ens vam fer amigues. Vaig veure que ella seria la persona ideal per tenir cura de la meva petita -la pobra dona ja no pot contenir les llàgrimes, i és la meva mare qui continua.

–La infermera era jo i per tant la filla eres tu... ets tu.

QUÈ?!

Estic tant en xoc que no em surten les paraules.

– Com heu pogut... M'ho podíeu haver dit...- intenten parlar però no els ho permeto i prenc una decisió-. Ara mateix faig les maletes i me'n vaig a viure amb la Júlia..., la meva mare de veritat. No com vosaltres. A partir d'ara no soures de mi!- Marxo corrents, plorant.

No sé el que acabo de fer, però m'haurien d'haver dit la veritat, això és el que fan els pares.

Els es disculpen, diuen que m'entenen i que estaran aquí per tot quan els necessiti. Em sento fatal, però he de deixar el passat enrere i començar una nova vida.

Ha passat un mes des que estic aquí, a la meva nova casa (una mansió), i m'encanta. El menjar és boníssim, hi ha molts coberts i ara ja els sé utilitzar. A la Júlia encara m'he d'acostumar a anomenar-la mare: és divertida i somiadora com jo. I ara sí que tinc amics. Els he conegut en petites trobades que ha organitzat la Júlia. També tinc tota la roba que vull. Però tinc una mena de neguit que no em puc treure de sobre. Un dia, amb la Júlia, ho comentem:

– Júlia, vull dir... mare, fa temps que noto un buit dintre meu. És com si no fos jo. Però no ho entenc, si aquí estic genial! No trobo pas a faltar els menjar d'abans quan els germans ens barallàvem pel millor tall. Ni portar la roba de les meves germanes. Ni...- a mesura que esmento el que feia anteriorment, el buit es fa encara més gran.

– Mira filla, jo t'estimo molt i no tinc cap dubte que tu també. Però per alguna raó tu no t'acostumes a dir-me mare, sempre recordes el teu passat... i moltes altres coses. És veritat que aquí t'ho passes molt bé però també és veritat que no ets tu. Facis el que facis aquesta part de tu no desapareixerà. El que toca fer ara és decisió teva. Ja saps que sempre seré la teva mare i per a mi tu sempre seràs la meva filla.

No tinc clar a què es referia amb això, però crec que ja sé què faré.

Fa fred al carrer, porto una estona aquí fora pensant. Però estic decidida, és l'hora. Pico el timbre de la casa i m'obre la porta una dona. L'abraço amb llàgrimes als ulls i li dic:

– Hola mare, torno a casa.

Anna Roquer Porta

1r premi categoria D - prosa

IE Mestre Andreu – 3r ESO

Des d'aquell dia tot va canviar. Des d'aquell dia el món va deixar de ser aquella esfera que englobava la vida de les persones, fossin felices o no. Sé que pot resultar estrany, però ara mateix el que menys m'importa és quantes persones han mort, o si sóc l'única supervivent en tot el planeta. El que em pregunto ara és: Per què jo? Per què després d'haver passat una vida miserable continuo viva? No vaig saber gaudir de la vida. Però no pas per culpa meva, sinó dels que m'envoltaven. Ells van crear un ambient fastigós al meu voltant.

Tot va començar el dia que els meus pares, el meu germà i jo ens vam mudar a Pittsburgh, Pennsilvània. Jo estava enamorada del llogaret on vivíem abans, però segons els meus pares allà no tenia vida social, i per això van decidir que havíem d'anar a un lloc més concorregut, amb més gent. Realment no sabia el que m'esperava, perquè allà, al poble, només em relacionava amb la meva família, i la nostra relació no és que fos gaire bona. Vivia de la muntanya i de tot allò que l'envoltava. Però un cop a la metròpoli, tot va empitjorar, perquè vaig anar a l'institut i vaig adonar-me que la gent podia arribar a ser molt cruel. Allà el que realment importava era el caràcter de les persones, el seu físic i la seva manera de ser. I en funció d'aquestes qualitats eres una persona estimada i respectada, o et passaves tota la teva vida sent rebutjada per la resta de gent, els que per alguna raó eren "normals". No com tu. La veritat és que mai vaig tenir l'oportunitat d'estimar-me, perquè realment no sabia quin aspecte tenia. A casa meva no hi havia ni un sol mirall. Vivia en un món sense miralls. La meva mare deia que era casualitat, que havien comprat la casa sense miralls i que no tenien previst de comprar-ne cap. Tot i que em resultava bastant estrany, mai hi vaig donar gaire importància.

I per fi, el gran dia va arribar. Pot semblar molt cruel, però el dia que van venir els alienígenes va ser el millor de la meva vida. El vaig viure com una alliberació de tot el que em feia mal. Aquell dia va significar el final de totes les preocupacions per a la gent com jo, els no desitjats. Al principi ningú sabia de què es tractava: les autoritats van informar d'una massa negra que s'acostava a Pennsilvània i que tenia unes característiques desconegudes. Quan portàvem un mes amb aquella taca a sobre nostre -que ja s'havia propagat per tot el món- la destrucció de tot el que coneixíem va començar. Explosions, terratrèmols, huracans. Tot el que et podies imaginar. La meva família i jo vam resistir tant com vam poder l'atac dels suposats alienígenes. La primera en deixar-nos va ser la meva mare, quan un terratrèmol sobtat va

enterrar-la entre la runa de casa meva. El meu pare es va tornar boig, i va dir que s'emportava en Jim amb ell i em deixava a mi perquè m'espavilés tota sola. Em va abandonar a la meva sort al mig del no res i es va emportar tot el que ens quedava. A mi mai em va agradar el meu pare: era diferent de la meva mare i del meu germà. Diguem que s'assemblava més a la gent "normal". No els he tornat a veure mai més. D'alguna manera jo no em vaig trobar en cap situació de perill i vaig poder sobreviure tota sola un any sencer.

Ara mateix em trobo davant d'un riu. L'aigua sempre ha significat molt per a mi, i aquest riu sempre m'ha transmès el que altres no han fet. De vegades penso que les coses materials, que no tenen vida, t'entenen i t'escolten més que qualsevol ésser viu. Sempre que em barallava amb el meu pare o em culpava a mi mateixa per qualsevol cosa, me n'anava al rierol que hi havia just darrere del meu jardí. Em dedicava a explicar-li els meus secrets i les meves experiències.

Avui encara no he menjat res, però em queda una mica de pa, que vaig poder rescatar d'un supermercat mig cremat. No en tinc ni idea d'on estic, no sé si estic a prop de casa o si me n'he anat a l'altra punta d'Amèrica. M'he guiat pel meu instint i d'alguna manera he sobreviscut. M'agradaria trobar senyals de vida, alguna petita prova que confirmi que no sóc l'única noia adolescent perduda al mig del món. Mentre penso en aquestes possibilitats, veig que es va fent fosc i vaig a buscar llenya per fer foc i un lloc còmode per dormir. Llavors miro a terra per buscar branquetes quan de sobte em topo de cara amb una dona. Té un rostre neutre, no mostra cap emoció. Un moment, aquesta cara em resulta familiar. És la mama! No pot ser, jo vaig veure com es moria. Com és possible? Malgrat la meva estupefacció corro a abraçar-la amb totes les meves forces, però ella es manté immòbil, amb el mateix posat amb què me l'he trobat. M'aparto del seu costat i ella allarga la mà cap a mi amb un objecte a les mans. Un mirall. No entenc res del que està passant, però l'única cosa que se m'acudeix fer és mirar-me a través d'aquell objecte que mai havia presenciat. Quan el meu rostre es mostra a través d'aquella superfície reflectant no em surten les paraules. Ara tot té sentit, ara entenc el comportament de la gent cap a mi, ara sé qui sóc de veritat. Sóc alienígena.

Laura Palau Grabulosa

2n premi categoria D - prosa

IE Mestre Andreu – 3r ESO

VALORS FAMILIARS

Fa uns quants mesos, vaig llegir un llibre escrit pel periodista Toni Orensanz. El llibre era un reportatge sobre un nazi refugiat a Siurana i el cas és que, en una de les nombroses entrevistes, un professor d'història afirmava que el nazisme i la Segona Guerra Mundial eren els temes que més interès despertava entre els seus alumnes. I m'hi vaig sentir molt identificada.

Ja fa uns quants anys d'això. Un dia, metre remenava caixes plenes de soldadets de plàstic, tots de color verd, a les golfes de casa de la meua àvia, vaig trobar una figureta pintada que em va cridar la atenció. Vaig demanar al meu pare qui era, i ell, sorprès, em va contestar que era Hitler. Tot i que jo no tenia ni deu anys, una bombeta es va encendre dins el meu cap. Vaig preguntar-li si era mort i em va contestar que sí, que ja era mort, que s'havia hagut de suïcidar. Llavors, com un acte reflex, vaig agafar la figureta i la vaig deixar caure entre les teranyines, com simulant un altre cop el suïcidi, com si amb una mort no n'hagués tingut prou. I recordo haver dit al meu pare: "Aquesta la deixaré aquí, amb les aranyes i els coloms. No la vull pas,"

Amb aquesta experiència tinc clar que, tot i l'interès que sento pel nazisme i la Segona Guerra Mundial, no m'impedeix sentir repugnància envers el mal reencarnat. I justament és aquest mal el que em desperta aquesta atracció. I ara penso: com és que, des de tan petita sabia que el nazisme era una cosa tan execrable, quan amb prou feines tenia consciència de les conseqüències de la guerra i no sabia ni tan sols qui era Hitler? Qui sap, potser porto gravada a la memòria que, els meus besavis, van jugar-se la pell amagant i falsificant els papers d'una noia jueva en plena ocupació nazi de Bèlgica. I segurament, també porto gravat que, afortunadament, veníem d'una família benestant i que això ha permès que, avui, estigui escrivint aquest text.

Abans, a casa, teníem la maqueta d'un avió sobre una estanteria. Coincidències de la vida, em van regalar f poc una samarreta negra amb uns cercles blau, blanc i vermell al centre. Llavors em vaig adonar que era el mateix símbol que tenia l'avió sobre les seves ales. El vaig buscar durant més de mitja hora, però no vaig trobar la maqueta. Tot i que no el vaig necessitar per confirmar les meves sospites ja que, unes setmanes després, vaig viatjar a Bèlgica per les vacances de Nadal. Vaig tornar a casa de la meua àvia i, aquest cop el que em va cridar l'atenció van ser dos quadres sobre una cadira de la sala d'estar. En un, hi havia pintada un nena, d'uns nou o deu anys, amb un vestit blau cel i un símbol brodat a cada màniga que m'era familiar: el símbol de la RAF, els cercles blau, blanc, vermell. A l'altre quadre,

una persona que vaig reconèixer fàcilment gràcies a la seva boca fina i unes galtes més aviat rodones, igual que les meves. La meva àvia, setanta-un anys enrere, vestida amb un vestit blanc amb soldats brodats a les faldilles i la bandera americana a cada màniga. Uns quadres que havien estat pintats durant el carnaval de 1945.

Això m'ha portat a la conclusió que l'interès no em ve per l fasciació pel mal, sinó per l'admiració que sento cap a la meva família, que va defensar fermament una causa i uns valors que, al llarg de les generacions, han perdurat fins a mi.

Luz Jadouille

3r premi categoria D - prosa

SI Germans Vila Riera de Camprodon - 4t ESO

EL MEU LLEGAT

Nascut a una família noble,
Fill de comte, besnét de fundador,
Sempre fidel al meu formós poble
I de la meva pàtria ambaixador.

Als meus béns materials he renunciat:
Comtats, poder, immensa fortuna.
La crida de Déu m'ha il·luminat,
I al monestir tinc casa comuna.

Com abat defensor de la ciència,
Impulso amb gran afany la cultura.
Es creen amb eterna paciència,
grans volums d'una sàvia lectura.

Advocar grans disputes m'ha tocat.
Sóc arquitecte de pau i treva,
El dret de refugi s'ha aplicat.
La terra és de certa calma hereva.

El meu llegat encara perdura,
La meva obra la reconeix tothom.
Com el lector ben segur figura:
Abat Oliba, aquest és el meu nom.

Núria Bosch Masip

1r premi categoria D – poesia
Escola Vedruna de Ripoll – 4t ESO

FENT I DESFENT ESCRIPTURA

Com un pintor pren la pintura
i un escultor pren el punxó,
pren la tinta el bon escriptor
que art i, a més, crea cultura.

Creant, fent, desfent escriptura,
cerca, lent, qualsevol claror.
que cap setge causa tal dolor
com la impotència a tal mesura.

Petites formigues corren pel llençol
i, obeint sa estructura principal,
omplen d'imaginació a qui llegir vol.

Interessant joc on tot s'hi val.
Vanitós mitjà amb poder de consol.
Infinita història amb punt i final.

Roger Esteras

2n premi categoria D – poesia

IES Abat Oliba - 1r Batxillerat

DEIXADES INESPERADES

Em trobava en una situació d'estranyesa:
el silenci hi predominava,
el soroll de la respiració s'accelerava.
La mort s'amagava darrera una disfressa.

La mort estava present,
la seva mirada seguia perduda,
la seva força estava vençuda,
la seva vida estava caient.

La seva hora havia arribat.
El seu cor batejava amb força fins parar.
El seu cor havia deixat de funciona,
la por s'havia alliberat.

La mort havia guanyat:
la seva ànima era lliure.
La seva ànima lluitava per tornar a viure,
però tot i així un forat al cor m'havia deixat.

Natàlia Fuertes

3r premi categoria D - poesia

IES Abat Oliba - 3r ESO

JO SÓC COM TU

M'agrada la música, la música moguda la que es pot ballar. Quan escolto i ballo la música que m'agrada em relaxo, em sento bé i voldria estar tot el dia cantant i ballant.

M'agrada estar amb els amics, perquè juguem, parlem i ens inventem jocs. M'agrada estar amb la meva amiga perquè juguem al túnel del terror i ens maquillem. Estar amb els amics em fa estar molt contenta.

Tinc una gosseta que quan estic a casa juguem amb la pilota, i quan li tiro la va a buscar, però després li has de prendre, perquè ella no fa massa cas. És molt divertit jugar amb la meva gosseta Bala.

M'agrada un noi, n'estic enamorada, quan estic amb ell sento felicitat. M'agrada jugar amb ell, fer-li dibuixos i un dia em va tocar la cançó de la Frozen amb la flauta, em va agradar moltíssim.

M'agrada ajudar als pares, sobretot quan acompanyo el pare a preparar coses pel poble. Sempre que hi vaig m'ho passo molt bé.

A casa sóc molt manetes.

A vegades dic que no vull fer alguna cosa, però després quan la faig m'ho passo molt i molt bé. Un dia a esports no volia jugar i quan ho vaig fer em va agradar molt.

Em fa molta il·lusió pujar dalt d'un escenari amb Txarango , la Pegatina i els Catarres.

No m'agrada estar sola.

Laia Roo Zurano

Distinció especial

CEE Ramon Suriñach

LA NOIA INDEPENDENT

Hi havia una vegada una nena de 16 anys, que volia ser independent i va marxar de casa dels seus pares. Durant dos anys va estar estudiant per arribar a estudiar la carrera de dissenyadora.

La noia com que tenia els 18 anys i treballava de dissenyadora, tenia suficients diners per poder-se comprar una casa i viure independent.

Al cap d'un temps la noia, treballava i a mesura que passava el temps es va anar trobant sola, i aquesta sensació no li agradava. Passaven els dies i se'n penedia de viure sola. Va pensar de tornar a casa dels pares, però ja no podia tornar i es va posar a plorar.

Llavors va tenir una idea, anar a buscar a les seves amigues, però en aquell instant només se'n va trobar dues. La primera es deia Martina i la segona es deia Natàlia i els va preguntar si volien compartir pis amb ella i van dir que si!!!!

Les seves amigues van anar a preparar les maletes i es van quedar a casa de la noia i van ser felices i van menjar pizzes.

Bella Serra Andreu
Distinció especial
CEE Ramon Suriñach

L'ANORÈXIA

Jo tenia una amiga que era anorèxica. Al principi feia veure que no ho sabia i no li preguntava res. No preguntar-li potser era cosa de covards, però no sabia com fer-ho.

Però un dia ho vaig fer, li vaig preguntar i em va dir amb tota sinceritat que era anorèxica. Jo em vaig quedar parat, no vaig saber què dir-li i no vaig dir res fins al dia següent, que li vaig demanar perdó.

Era molt guapa. Morena, prima, amb els cabells llargs i llisos; no era gaire alta i tenia els ulls foscos. Però per sobre de tot, era molt bona amiga i una gran persona, es podia comptar amb ella pel que fos.

Ara em pregunto com es devia veure ella mateixa per acabar amb aquesta malaltia... o potser era la malaltia que la feia veure's al mirall com algú que no era... Es devia veure molt grossa? Es devia veure lletja?

Potser si li hagués dit com de preciosa i bona persona jo la veia...

Jo crec que l'anorèxia es molt cruel.

Martí Costa Roura

Distinció especial
CEE Ramon Suriñach

EL RE-NAIXEMENT DEL MEU SOMRIURE

Jo anava a una escola on em feien bullying.

Eren tots els nens i les nenes de la meva classe i també alguns professors, encara que ningú em cregui. Allà no et deixaven tranquil·la ni a l'hora de pati. Van ser en total 9 anys que vaig estar aguantant que em fessin de tot: no tenia cap amic/amiga, m'insultaven, em pegaven, em cridaven, m'escopien a la cara; alguns professors/professores em van tractar de mentidera i no em van fer cas. En cap moment ningú em va escoltar, defensar ni protegir.

I jo vaig acabar que no volia anar a l'escola, exagerava mals només per no anar a l'escola, per por. Quan plegava de l'escola em feia pànic que em seguissin fins a casa, i hi anava corrent i mirant endarrere, només per por de que em peguessin.

Vaig acabar anant al psicòleg per poder assimilar tot el mal que em feien.

Gràcies als meus pares vaig canviar d'escola, i em van ajudar a veure que no a tots els centres hi ha bullying.

A la nova escola em van ajudar a treure un somriure que feia molts anys que no sortia, vaig tenir amics i amigues veraders, vaig començar a sortir per les tardes a donar un vol, vaig començar a veure un món de colors que fins llavors veia negre. Em vaig començar a sentir molt millor, a descobrir-me, a sentir-me valorada com no m'havia sentit mai.

Jo penso que a la gent l'hem d'acceptar tal i com són. No els podem canviar perquè siguin com nosaltres volem, ja que tothom té una personalitat pròpia i ha de poder ser qui realment és. Jo vaig intentar ser com ells per poder sobreviure i tenir amics, però ara veig que sent tal i com sóc hi ha gent que m'accepta i és feliç d'estar al meu costat.

No importa el físic ni el caràcter, el que és important són els sentiments, les ganes que tens de viure i ser feliç. No importa que siguis un friqui, o una persona molt aplicada; sempre podràs aprendre dels altres, de les diferents cultures, dels diferents idiomes, etc. Només has d'acceptar-los a tots tal i com són, voler descobrir com són els altres. I sense riure-te'n dels altres, sense faltar mai el respecte.

Laura Tellado Ruaix

Distinció especial
CEE Ramon Suriñach

Consell Comarcal
del Ripollès

ccripolles.cat

© 2017 · Dipòsit legal GI 618-2017 · Impressió: Maideu, SL

Amb la col·laboració de:

MILITARIAMENT DE LA
COMTAL VILA DE RIPOLL

Katerings

FUNDACIÓ
MAP

Mir

TEISA 3120